

дника.— Да не смѣстиме ли негово благородие у Ивана Полежаева?

— Лжешъ са, Максимичъ, каза капетаншата.— У Полежаева е тѣсно. Освѣнъ това, той ми е кумъ и помни, че ние сме негови началници. Заведи г-на офицера . . . Какъ е вашето и бащиното ви име, господине?

— Петаръ Андрѣвичъ.

— Заведи Петра Андрѣвича у Семена Кузова. Той е хайдутинъ, — коньтъ си бѣше пусналъ въ моятъ бостанъ. Е, какво, Максимичъ, сичко ли стои благополучно?

— Сичко, хвала богу, е тихо, отговори казакътъ, — само капралинътъ Прохоровъ са бѣше сбилъ въ банята съ Устиния Пегулина за една кова горѣща вода.

— Иванъ Игнатичъ! каза капетаншата на едноокиятъ старецъ.— Иди и разбери и Прохора и Устиния — кой е кривъ и кой е правъ. Но ти накажи и двамата. Е, Максимичъ, иди си сега съ богомъ. Петаръ Андрѣвичъ, Максимичъ ще да ви заведе и да ви покаже вашата къща.

Азъ са поклонихъ. Нарѣдникътъ ма заведе въ една колиба, която бѣше изградена на високиятъ брѣгъ надъ рѣката и която са намираше на самиятъ край на кръпостта. Половината отъ колибата бѣше завземена отъ семейството на Семена Кузова, а другата дадоха мене. Моята половина имаше една доста чиста стая, която бѣше раздѣлена на двѣ съ тънка преградка. Савеличъ зе да са распорѣда въ нея както искаше; а азъ захванахъ да глѣдамъ презъ тѣсното прозорче. Предъ мене са простираше широко поле. По-настрана бѣха наредени нѣколко колибки; а по улицата са расхождаха нѣколко кокошки. Една бабичка стоѣше съ едно кори-